

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XXVI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

pulus, & tamen ingenio varius & inconstantissimus, semper res nouas moliebantur: faciles ad inchoata, impotentes ad exequendum. Ottonem verò tunc in Germaniam rediisse multi tradunt. Gregorium verò statim post Imperatoris abitum diem suum clausisse. Poterat hoc non dubijs argumentis antè cognoscere, Papam Saxonem non diu victurum inter osos Italos: qui non tam vitæ reddendæ, quàm adimendæ, sunt magistri. Interim Saxonia, & ei contermina Suardalia, pace tranquilla gaudebant: per Suardaliam ecclesiæ instauratæ, constructa monasteria, & fides Christi excreuit.

CAPVT XXVI.

Hic Otto III. coniugem habuit Mariam, filiam Regis Aragonum, fœminam sibi non satis, vt ferunt, temperantem. Iniecit oculos cuidam nobili, quæ vocauit in amplexus. Horruit ille crimen, & quibus potuit verbis se de manu fœminæ excusit. Cõtempta vertitur in furorem: & crimen quod conceperat, vertit in innoxium: accusans illum apud Casarem, de pertentata ab illo sua pudicitia. Facile Casar credidit: (vt sunt mariti in Zelotypiam procliui) Iussit mox vinciri accusatum, & gladio cædi. Ille moriturus innocentiam suam Deo commendabat: vxoriquæ questus, cum lachrymis ibat ad mortem. Caput viri coniunx rapit & amplectitur, nemine oblucente, quoddam iusto dolore torqueretur: Obseruabat deinde Casarem pro tribunali sedentem, & accurrens acclamabat, fœmineo vlulatu postulans de iniusta & iniquissima oppressione iudiciũ: Cũque miserabiliter eiularet, versus in eam Casar, ait: Quis te mulier tantoperè laesit? quis oppressit? Tu, inquit illa, ô Casar: & proiecto in medium capite, Hęc, inquit,

inquit, mihi virum per summam iniustitiam abstulisti. & in promptu tenens ferrum ignitū, in conspectu omnium unpertulit illasa: Quam, inquiens, ego immunis sum ab igne, tam erat maritus à crimine quod imputabatur. Stupere qui aderant: nam & in memoriam redungere qui viderant, lac pro cruore profluere, cum miles ille gladio caderetur. Caesar miratus, ubi rem diligentius perquirat, reperit ab Imperatrice per calumniam accusatum innoxium virum: & zelans pro iustitia, reginam iussit concremari: Sequē, qui precipitasset sententiā, magno ere multavit, rependens mulieri pro morte viri aliquot arces. Nec poterat diū occisor consolationē accipere, quod seipsum de precipitato iudicio seuerissimè damnaret. Nec multo post tempore, iterum Romanus, incertum quibus ex causis, proficiscitur. Romani vero ab illo à sententia sua per vim deiectione, imperata facere adigebantur. Igitur quem armis superare non poterat, alio genere perditionis intentato, subvertere contendebant. Vxor quondam Crescentij, mulier procax, Imperatoris in se animum pellexit: & perinde misso poculo, nescio in quos usus ut pratenderat confecto, Imperatorem veneno extinxit. Mortuus est ergo Imperator Roma: sed cadauer, exectis visceribus, ut imputribile maneret, reductum est in Germaniam. Mirum hic silentium de millesimo Christi anno, nulla solemnitate, quod sit scriptum, peracto: ut ad exemplum saltem veterum Romanorum seculares ludi, qui in centesimo quoque urbis anno exhibebantur, tum solemniter leguntur peracti. Nam millesimus urbis annus sub Philippo Imperatoribus multiplici pompa est celebratus. Millesimus autem Christianae salutis annus, toto silentio dilabitur, sub Pontificio Siluestri II. & Imperio Otto-

nis III. Iubileus autem annus necdum venerat in mentem Pontificibus, ut eo instituto, quo presens quingentesimus post mille peragitur, celebraretur. Bonifacius VIII. anno trecentesimo post millesimum primus illum instituit. *Vtinam solius pietatis gratia. Sed hic fuit exitus Ottonum trium, ex quibus tertium, Italicum nonnulli magna tyrannidi inscribunt, quod Romanis rebellantibus non cesserit, neque pepererit.*

CAPVT XXVII.

Henricus Bauarus, Ottonis I. ex fratre Henrico nepos, origine Saxo, etsi principatum teneat Bauaria, primus ab Electoribus in vim nouae Constitutionis electus & assumptus est Imperator, anno post mille secundo. Nam Henricus frater Magni Ottonis genuit Henricum & Brunonem filios. Henricus patri succedit in Bauaria. Bruno redijt in Saxoniam, & ibi parte ditionis illi permessa, tenuit Meluerode & Hogexorde, titulumque sumpsit, ut marchio Saxonie diceretur, quando titulum ducatus Saxonie teneret Hermannus & filij eius. Hic Bruno genuit filium Brunonem: qui ex relicta Lupoldi ducis Sueviae, quae erat filia principis de Werle, & peruenit postea ad nuptias Conradi Imp. Bruno, inquam, secundus ex hac coniuge genuit Ludolphum marchionem Saxonie. Erat per idem tempus & alius marchio Saxonie, Egbertus, qui magno studio contendit post III. Ottonem ad Imperium, sed frustratur diligentia Bennonis ducis Saxonie, & Luderi comitis fratris eius. Inter iurgia dixisse ferunt Egbertum Ludero: Quid sibi tam acriter in prouectione restitisset: illumque respondisse, Ex quatuor rotis ad currum, vix illi fuisse unam. Processit ea res in id discordia, ut ab illis fratribus Egbertus opprimeretur. Qui cum sine herede decederet, transijt marchio-